

ІСТОРІЯ РЕЛІГІЇ І ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

УДК 273.13(477)“1695/1765”

Юрій СТЕЦИК

ГОРОДЕНКІВСЬКИЙ ВАСИЛІАНСЬКИЙ МОНАСТІР (1695–1765 рр.)

Встановлено постать фундатора та час заснування монастиря. Прослідковано еволюцію юридично-правового статусу обителі. З'ясовано за окремо взяті роки особовий склад насельників монастиря та реконструйовано їхні біографічні відомості. Проаналізовано інформаційний потенціал інвентарного опису від 28.05.1764 р. Наведено детальні описи місця розташування обителі, забудови монастирського двору, фільварку, внутрішнього і зовнішнього оздоблення храму, помешкання монахів. Визначено основні фінансові джерела наповнення монастирської скарбниці. Окреслено тематичний репертуар монастирської бібліотеки.

Ключові слова: фундація, інвентарний опис, резиденція, провінція, парафія.

Фундація монастиря у Городенці відноситься до 1695 р. та пов'язана із власником цього міста шляхтичем Стефаном Потоцьким, ловчим та полковником королівського війська. Пізніше у 1749 р. цей фундаційний акт облятовано (вписано) до Галицьких гродських актів¹.

Після переходу Львівської православної єпархії до унії (1700 р.) згаданий монастир також перейшов під юрисдикцію Папи Римського². У 1711 р. згадується у списку монастирів, настоятелі яких були присутні на Унівському єпархіальному синоді, який розглядав питання про реформування унійних монастирів у напрямку утворення окремої адміністративної одиниці – Львівської монастирської провінції³. Однак даний проект не отримав підтримки, тому до 1739 р., коли відбулось утворення Святопокровської провінції, монастирі продовжували перебувати під юрисдикцією місцевого єпископа. Вхідження до нового адміністративного утворення (провінції) позначилося негативно на діяльності Городенківського монастиря. Зокрема, у 1745 р. прийнято рішення про ліквідацію дрібних обителей, до якої потрапив чернечий осередок із Городенки, майно якого мало передаватися до Погонського монастиря. Не зважаючи на це обитель продовжує функціонувати ще цілих 20 років. А вже згадується у каталозі монастирів Святопокровської провінції під 1754 р. як резиденція, в якій проживало 6 ченців: ієромонахи Мартіан Магеревич (ігумен)⁴, Олександр Жуковський⁵, Кондилій Сагатович⁶, Амвросій Мостовський⁷, Василь Роговський⁸, брат Йосиф Роткевич⁹. Цей осередок був необхідний для проведення місій, однак потребував додаткових фундацій на утримання більшої кількості насельників, оскільки спроможний забезпечити матеріальне забезпечення тільки 5 монахів. На той час чернечий осередок із Луки¹⁰, де мешкало тільки 3 ченці (ієромонахи Панкратій Лагодівський, Інокентій Крижанівський¹¹, Генадій Сулятицький), було приєднано до Городенки¹².

1764 р. о. Йосафат Седлецький¹³, протоігумен Святопокровської провінції, прохав у Римського Престолу дозволити подальшу діяльність чернечих резиденцій, які знаходилися поблизу православних обителей. Хоча й дозвіл було отримано, однак щодо Городенківської чернечої резиденції його не було виконано, незважаючи на знаходження поблизу Скит Манявського православного монастиря. Натомість у січні 1765 р. обитель приєднано до монастиря у Сокільці. Із квітня цього ж року Сокілецький монастир перейняв майно Городенківської резиденції: бібліотечні книги, літургійні ризи, церковний та господарський реманент, а монастирський храм передано парафіяльному духовенству. У монастирській бібліотеці на 1764 р. нараховувалося 38 книг: 2 кириличні, 22 польські, 14 латинських. Монастирський храм у Городенці посідав статус парафіяльної церкви, яка знаходилася на передмісті та нараховувала 206 осіб, а на 1764 р. парафія охоплювала більше 50 будинків. При ньому функціонувало парафіяльне братство, яке стежило за станом церкви та утримувало дяка¹⁴.

Інвентарний опис Городенківської чернечої резиденції від 28.05.1764 р. укладений під час проведення ревізії василіанських монастирів Святопокровської провінції. Цей протокол візитації, в основу якого покладено монастирський інвентар, укладено делегованою комісією від імені протоігумена о. Йосафата Седлецького і очолюваною о. Модестом Трусевичем¹⁵, що був ігуменом Теревовлянського монастиря.

Інформація подана в інвентарі дозволяє встановити точний час, місце та патронат фундації монастиря (03.07.1695 р., передмістя містечка Городенка Галицької землі та Львівсько-Галицько-Кам'янецької унійної єпархії, патронат належав шляхетському роду Потоцьких). Адже досі у церковній історіографії не було встановлено точної дати заснування монастиря, а більшість дослідників вказували орієнтовний період – кінець XVII ст.¹⁶

Оскільки монастирські сакральні та господарські будівлі були дерев'яними і не збереглися до наших днів, то завдяки їх докладному інвентарному опису можна реконструювати втрачені архітектурні пам'ятки. Зокрема, досить детально описано зовнішнє та внутрішнє оздоблення монастирського храму, чернечих келій.

Монастир знаходився на схід від містечка Городенка, на окраїні передмістя, біля жидівського яру, на підвищенні, скалі, що підносилися над річкою та млинами. В'їзні ворота знаходилися із південної сторони монастирського подвір'я. До цих воріт прибудовано дерев'яну дзвіницю, покриту гонтами. На цій дзвіниці, що потребувала ремонту, знаходилися чотири малі та великі дзвони. Через дзвіницю-ворота проходив в'їзд на цвинтар.

Навпроти дзвіниці, на підвищенні, розміщена мала, стара, дерев'яна церква хрестоподібної форми. Із зовні церква була обліплена глиною та побілена. Її покрівля опадала, оскільки побита старою гонтою. На ній височів тільки один малий купол. Монастирський храм носив титул Покрови Пресвятої Богородиці, хоча обитель дослідники іменують під патронатом Святого Миколая. Малі вхідні двері знаходилися із південної сторони храму. Великий вітвар споруджено у вигляді Божого гробу. У вітварній частині храму зберігалася празнична ікона Покрови Пресвятої Богородиці. По обидва боки від неї висіли образи Ісуса Христа та Божої Матері. Стеля вітваря була оздоблена образами апостолів. На вершку великого вітваря знаходився великий хрест. Із однієї сторони від вітваря розміщувався хор для монахів, а з іншої – мале захристя із виходом на цвинтар. Великий вітвар стояв відкритим, без царських воріт. Іконостас розмальовано по стінах храму. Із боку вітваря стояла на дерев'яних опорах невелика проповідальниця.

У бічних каплицях храму було по два вітварі. В одному з них – Милосердя Господнього і Святого Василя, а у другому – Ченстоховської Пресвятої Богородиці та Святого Онуфрія. Всі бічні вітварі перебували в обшарпаному вигляді, окрім ікон. Новомальовані на полотні образи Вознесіння та Святого Іллі виставлялися на великі свята. Над притвором споруджено церковні хори, вхід до яких проходив по драбині. До храму прибудовано бабинець із кам'яною кропильницею. Основа для всіх вітварів споруджена із каміння. У церкві підлога вимощена із каменю. Біля бічних вітварів знаходилося кілька давніх сповідальниць.

Великий монастирський цвинтар простягався від скали до млинів та не був обгороджений парканом. Із другої сторони його відмежовував фільварок, що розташовувався із боку церкви та міста.

Поблизу храму знаходилося помешкання монахів. Із південної сторони цього помешкання, в кінці коридору, знаходилася келія настоятеля монастиря із двома кімнатками. Келії обігрівали великі п'єци. Чернечих дерев'яних келій зі сторони цвинтаря було три із п'єсами, вікнами, столиками, тапчанами, дверима. У протилежній стороні коридору розташовувався старий рефектар (трапезна). До нього прибудовано дві старі кімнатки, які плетені із хмизу, обліплені глиною та побілені, із старими дверима. Під ним знаходилася мурована пивниця. По другій стороні коридора від міста було дві келії, які мали виходити до городу. Город був засаджений молодими саджанцями слив. Посередині коридору, перед фіртою, розміщено Христове розп'яття, біля якого стояла маленька бляшана лампа. На стінах коридору висіли малі образи отців, які мальовані на полотні. В коридорі встановлено сходи, що провадили на горище, де розміщено шпихлір із низькими дерев'яними засіками. На фірті знаходилася мала кімната для зберігання різних речей. Ціле помешкання ченців було покрите гонтою. Перед вікнами монас-

тирських келій, для відмежування помешкання від цвинтаря, встановлено загороду із дерев'яних та хмизових штахет. По другій стороні цвинтаря від Сходу та передміських будинків стояла пекарня із хлівами, покритими соломою. Нижче від них розміщувалася стайня із возівнею вздовж до скали. За стайнею ріс монастирський сад із старими деревами. У кінці городу, при жидівському яру, знаходився малий болотистий ставок для дрібної птиці (гусей, качок). Далі від саду при згаданому ярі розташовувався невеликий город із садом. У кінці городу побудовано малу стодолу.

Монастир не мав жодних капіталів від яких би отримував певні відсотки. Основними джерелами наповнення монастирської скарбниці були надходження від парафіяльних відпустів, пожертви віруючих. Щорічно адміністрація обителі брала 300 зл. із дарчого запису Миколи Потоцького, канівського старости і белзького воєводи, для Василянського Чину. Збіжжя мав кілька півмірків, оскільки монастирський фільварок втратив значну частину своїх ґрунтів, які Позняк, коломийський ловчий, відібрав до королівських маєтків. Монастирська каса на 1764 р. нараховувала прибуток на суму 980 зл. 15 гр., а видатки склали 770 зл. 13 гр. 1 шл.

Для відправ у монастирській церкві використовували різноманітне літургійне опорядження. Традиційно застосовували срібні чаші, ложечки, зізди, дароносиці, хрести, мідні котли для освячення води, “карбонки” для вугілля, олов'яні (“цинкові”) ліхтарики, ложечки для кадила, кадило, латунні таці та вівтарний дзвіночок. Під час богослужінь отці-василіани використовували спеціальний одяг різного призначення і пошиття. Священічі ризи (“апарати”) відрізнялися за тканиною (дамастові, атласові, парчові) та за кольором і декором (червоні, темно-зелені, білі, світло-сині, жовті із позолоченими квітами, срібними хрестиками). Підризники (“альби”) були лляні, білого кольору, із позолотою на руках та раменах, із зображенням корон та іноді вишивані. Стихарі (“далматики”) були вовняними, китайковими, зеленого кольору, із накидкою, прикрашеною квітами. Гумерали, обруси (покривала) були шовковими, лляними із Гданська. Візитатори звертали особливу увагу на наявність відповідного літургійного спорядження, передбаченого канонами Церкви (хоругви, плащаниця), відсутність якого унеможлилювала проведення богослужіння (наприклад, антимици). Докладні описи монастирського помешкання (резиденції, келій), кухні та трапезної надають можливість ознайомитися із предметами повсякденного побуту ранньомодерного ченця.

Можна простежити книжковий репертуар монастирських бібліотек. В обителях були поширені зазвичай повні комплекти богослужбових книг для проведення літургій: Євагенгелії, Служебники, Тріоді (Квітна та Постна), Апостол, Октоїх, Мінея, Псалтир, Часослов, Требник, Трефолой, Ієрмологіони, книги щоденних богослужінь.

Інформаційні дані інвентаря дозволяють в деяких аспектах розкрити економічне підґрунтя функціонування монастиря, оскільки подають досить докладний опис фільварку, починаючи від детального переліку господарського реманенту та завершуючи поданням статистики зібраного врожаю¹⁷.

На сьогодні від василіанського монастиря в Городенці залишилася лише частина північної стіни та шматок кам'яної огорожі, а ще назва передмістя – Монастирський кут¹⁸.

Таким чином, віднайдений інвентарний опис монастиря 1764 р. дозволяє розкрити різні аспекти його функціонування: з'ясувати локалізацію поселення ченців та час фундації, особливості архітектурної побудови, ознайомитися із творами сакрального мистецтва, визначити юридично-правовий статус обителі, окреслити тематичний репертуар монастирської бібліотеки, наświetлити повсякденне життя чернецтва та матеріальне забезпечення резиденції.

¹ Центральний державний історичний архів України у м. Львові (далі ЦДАЛ України), ф.201, оп. 4, спр. 613, арк. 299.

² Ваврик М. (ЧСВВ). Нарис розвитку і стану Василянського Чину XVII–XX ст. Топографічно-статистична розвідка / Михайло Ваврик // Записки Чину Св.Василія Великого. Серія II. Секція I – Праці. Т. 10. – Рим : В-во отців-василіян, 1979. – С.177.

³ Коссак М. (ЧСВВ) Монастирі Галичини (передрук праці 1867 р.) / Михайло Коссак // Лавра. – 1999. – №7. – С. 45.

4. **Магеревич Мартиніан**, світське ім'я – Михайло, син Андрія та Анни. Народився у вересні 1719 р. в м. Перемишлі (Перемишльська земля). Завершив клас риторики у Перемишльській школі. Вступив 29.05.1741 р. у Добромилський монастир. Після року навчання у новіціаті 14.07.1742 р. склав чернечі обіти професа. Відправлений на філософські студії до Лаврова (2 роки). По їх завершенні у 1744 р. отримав ієрейські свячення із рук перемишльського владики Онуфрія Шумлянського. Після цього скерований на догматичні студії до Гощі (1 рік). По завершенні призначений сповідником у Люблінському монастирі (1 рік). Поїхав до Мільчена, будучи два роки сповідником. На наступні 5 років призначений сповідником Шаргородської обители та водночас був професором у місцевій монастирській школі. Звідтіля переїхав до Городенки, де впродовж 10 років виконував обов'язки настоятеля. Проживав і в інших монастирях Святопокровської провінції: Білині (3 р.), вікарій у Любліні, Крехові. Помер у 1770 р. (*Львівська національна наукова бібліотека імені В. Стефаника. Відділ рукописів (далі ЛННБ ВР), ф.3, спр.436, арк. 797*).
5. **Жуковський Олександр**, світське ім'я – Андрій, син Симеона та Анни. Народився 1715 р. Вступив 1736 р. до чернецтва у Почаєві, де 02.10.1737 р. склав чернечі обіти професа. Виконував різні послухання по монастирях провінції. Згодом отримав ієрейські свячення. Помер 1755 р. у Сокілецькому монастирі (*ЛННБ ВР ф.3, спр.614, арк.12*).
6. **Сагатович Кондилій**, світське ім'я – Константин, син Георгія та Тетяни. Народився 22.05.1721 р. на теренах Перемишльської землі. Закінчив клас риторики. Вступив 15.08.1747 р. до чернецтва у Добромилі. Після року випробовувань у новіціаті 29.08.1748 р. склав чернечі обіти професа. Відправлений до Святопаського монастиря. Незабаром 09.10.1748 р. у Страшевичах отримав ієрейські свячення із рук перемишльського владики Онуфрія Шумлянського. Надалі відправлений до Шаргорода, спочатку для викладання у монастирській школі, а через два роки став парохом. Однак за рік часу переїхав до Городенки, будучи проповідником впродовж одного року. Після цього протягом 8 років був вікарієм та проповідником в Угорницькому монастирі. Звідтіля скерований до Гощі для викладання у школі (2 роки), а потім відбув до Піддубців, будучи вікарієм (1 рік 6 місяців), Угорників (вікарій, 3 роки), Деревлян (вікарій, касир, 3 місяці), Спасу (вікарій). Впродовж 1771–1772 рр. – вікарій, касир, співкладач та писар рукописної книги “Актів” у Лішнянському монастирі. 1773–1774 рр. – вікарій монастиря у Язениці. 1775–1776 рр. – вікарій монастиря у Тумині. 1778–1779 рр. – ризник та сповідник Луцького монастиря. Час та місце смерті не встановлені (*Стецик Ю. Василянське чернецтво Перемишльської єпархії (друга половина XVIII ст.): словник біограм. – Жовква: Місіонер, 2015. – С.186*).
7. **Мостовський Амвросій**, світське ім'я – Антоній, народився 17.01.1685 р. в с. Мости Львівської землі. Закінчив клас риторики. Вступив 1712 р. до чернецтва у Підгорецькому монастирі. Після короткого часу аскетичних випробовувань в цьому ж році склав чернечі обіти професа та виконував послухання помічника ризника. 1718 р. отримав ієрейські свячення із рук луцького владики Виговського. Протягом наступних 4 років виконував обов'язки ризника у Підгірцях. 1752 р. скерований до Тербовлі, будучи сповідником. 1755 р. переїхав до Луцького монастиря, де призначений вікарієм обители, однак перебув тут тільки один рік. 1756 р. відправлений до Ланівців, де був ризником та сповідником впродовж 10 років. 1766 р. повернувся до Підгірців для виконання обов'язків ексзорциста. В цьому монастирі проживав до останніх днів свого життя. Помер у 1766 р. (*ЛННБ ВР ф. 3, спр. 614, арк. 28*).
8. **Роговський Василь**, світське ім'я – Вінкентій, син Йосифа та Сви. Народився 1734 р. у Волинському воєводстві. Завершив клас риторики. Вступив 08.04.1755 р. до чернецтва у Почаївському монастирі. Після року навчання у новіціаті 21.04.1756 р. склав чернечі обіти професа. Відправлений на студії до Підгорецького монастиря. У серпні 1756 р. переїхав до Лаврова для проходження філософських студій (2 р.). В серпні 1758 р. скерований на теологічні студії до Львова (2 р.). По завершенні навчання у серпні 1760 р. поїхав до Городища, де 18.03.1761 р. отримав ієрейські свячення. Згодом у серпні 1761 р. відправлений до Шаргородського монастиря, будучи професором синтаксису при місцевій школі. У серпні 1763 р. призначений професором синтаксису у Гощівській василянській школі. 05.08.1764 р. відправлений до Львова для продовження теологічних студій. 02.07.1766 р. скерований до Підгірців для виконання обов'язків вікарія. Звідтіля 16.05.1768 р. переїхав до Білостоку, будучи вікарієм. Проте через кілька років переїхав до Зимненського монастиря, де призначений настоятелем. Після Берестейської капітули (1772 р.) призначений ігуменом Щеплотського монастиря, а потім Лаврівського. На Тороканській капітулі (1780 р.) обраний третім консультором польської провінції та управляв Загайським монастирем. Час та місце смерті не встановлені (*ЛННБ ВР ф. 3, спр. 614, арк. 170*).

9. **Роткевич Йосиф**, світське ім'я – Яків, син Йосифа та Анни. Народився у серпні 1713 р. в с. Крупа Мстиславського воєводства. Вступив до чернецтва 29.07.1736 р. у Білостоцькому монастирі на Волині. Після 3 років аскетичних випробовувань не склав обітів професа та відправлений до Луцького кафедрального монастиря, будучи комірником. Згодом поїхав до Білостоку на великопісні рекolleкції. По їх завершенні 14.04.1739 р. склав чернечі обіти професа та повернувся до Луцька для виконання обов'язків комірника. Через 3 р. отримав дияконівські свячення. У лютому 1733 р. відправлений до Риму на навчання. У березні 1745 р. повернувся до Почаєва. Звідтіля у квітні 1745 р. відправлений до Підгірців для виконання обов'язків прокуратора, де проживав 6 років. У липні 1751 р. скерований до Золочівського монастиря, де також був прокуратором впродовж чотирьох місяців. У січні 1752 р. переїхав до Краснопушівського монастиря на посаду економа, звідки у червні 1752 р. відправлений до Городенки, де призначений прокуратором. 22.05.1764 р. отримав ієрейські свячення із рук львівського владики Лева Шептицького у церкві с. Крилос. У січні 1755 р. відправлений до Погоньського монастиря, будучи прокуратором. Із травня 1761 р. переїхав до Віцинського монастиря, а звідти у травні 1764 р. до Сваричова. В липні 1766 р. відправлений до Львівського монастиря Св. Онуфрія, будучи ризником. Через 9 місяців скерований до Угорницького монастиря для виконання обов'язків вікарія. Через один рік переїхав до Завалова, будучи прокуратором. 1770 р. відправлений до Задарова, де також призначений прокуратором. Помер 12.04.1774 р. у Крилоському монастирі (*ЛННБ ВР ф. 3, спр. 435, арк. 683*).
10. Біля 1600 р. купив Лавро Хурчкович, підданий Потоцьких, два ґрунти і заснував на них монастир поблизу села Лука (Галицької землі). В 1617 р. Стефан Потоцький і його дружина Марія Могилянка, дочка Яреми, Мультянського воєводи, затвердили фундацію Хурчковича, додаючи цьому монастиреві зі своєї сторони ґрунт над самим Дністром коло Ісаківського броду. Монастир скасовано в 1789 р., а фундацію продано за 25000 зл. (*Монастирі Городенки і Городенківщини [Електронний ресурс]*. – Режим доступу : <http://history.iv-fr.net/article.php?id=591>).
11. **Крижанівський Інокентій**, світське ім'я – Ігнатій, син Петра та Катерини. Народився 20.07.1751 р. у Львові. Закінчив клас поетики. Вступив 08.02.1767 р. до чернецтва в Почаєві. Після року випробовувань у новіціаті 10.02.1768 р. склав чернечі обіти професа та відправлений до Віцинського монастиря на студії з риторики, звідкіля після півтора року навчання відправлений до Загайців на студії з філософії. По завершенні навчання скерований на студії з догматичної теології до Львівського монастиря Св. Юрія. Через рік вибув до Лаврова для продовження навчання. Звідтіля відправлений до Риму, де завершив студій у Колегіумі Пропаганди Віри (1773–1776 рр.). Через три роки отримав ієрейські свячення та повернувся на територію Святопокровської провінції, побувавши по різних монастирях для виконання визначених обов'язків: проповідник у Гощі, а із 1777 р. – професор риторики, а згодом вікарій обителі, а з липня 1778 р. – викладач філософії, прокуратор та проповідник у Луцьку, з серпня 1779 р. – префект школи та викладач філософії в Острозі, з квітня 1780 р. – проповідник у Почаєві, з вересня 1780 р. – викладач філософії у Збаражі, з 1782 р. – викладач теології у Львівському монастирі Св. Юрія, а згодом вікарій та парох. Через два роки відправлений на посаду ігумена Щеплотського монастиря, а згодом ігумен у Кристинополі, впродовж 5 років. За час урядування у Кристинополі довів до завершення будівництво монастирського храму. У 1793 р. обраний ігуменом Крехівського монастиря. По завершенні терміну врядування повернувся до Львівського монастиря Св. Юрія. 27.02.1800 р. обраний провінціалом (протоігуменом) Галицької провінції Св. Спаса. Після закінчення часу урядування був ігуменом по різних монастирях провінції: Львів – монастир Св. Онуфрія, Крехів. Час та місце смерті не встановлені (*Стецик Ю. Василіанське чернецтво Перемиської єпархії (друга половина XVIII ст.): словник біограм. – Жовква : Місіонер, 2015. – С. 123*).
12. Ваврик М. (ЧСВВ). Нарис розвитку і стану Василіанського Чину XVII–XX ст. Топографічно-статистична розвідка / Михайло Ваврик // Записки Чину Св.Василія Великого. – Серія II. – Секція I. – Праці. Т. 10. – Рим : В-во отців-василіян, 1979. – С.164.
13. **Седлецький Йосафат**, світське ім'я Йосиф-Константин, син Станіслав та Францішка із Песчеровських. Народився в 1716 р. у Волинському воєводстві. Отримавши добрі знання із права, філософії, а також моральної теології, вступив 01.08.1745 р. до Мильцінського монастиря (Володимирська єпархія). Після вступу відправлений до Почаєва для відбуття новіціату, де через рік 03.09.1746 р. склав довічні обіти професа. Після цього був секретарем Святопокровської провінції під час урядування протоігумена Іппатія Білинського. Через рік 27.08.1747 р. висвячений у ієромонахи із благословення луцького єпископа Теодора Рудницького. Цього ж року на Берестейській капітулі (16.08.1747 р.) обраний помічником секретаря при новообраному протоігумені Сильвестрі Коблянському. А через рік, після смерті секретаря провінції о. Себастьяна Білинського, у червні 1748 р. обраний консульто-

- ром провінційної управи, виконуючи обов'язки секретаря провінції. Водночас був ігуменом Білостоцького монастиря. Після трьох років урядування обраний на Берестейській капітулі (02.07.1751 р.) третім консультором провінційної управи. Водночас призначений ігуменом Лаврівського монастиря. У 1753 р. луцький єпископ Сильвестр Рудницький призначив о. Йосафата архимандритом Овруцької архимандрії, будучи затверджений привілеєм польського короля Августа III. На Берестейській генеральній капітулі (03.07.1759 р.) обраний протоконсультором Чину. На Білостоцькій провінційній капітулі (липень 1763 р.) обраний протоігуменом святопокровської провінції. Помер 08.01.1775 р. в монастирі Овруцької архимандрії (*ЛННБ ВР ф.3, спр.435, арк.454*).
14. ЦДІАЛ України, ф.201, оп.4, спр.613, арк. 300.
 15. **Трусевич Модест**, світське ім'я – Михайло, син Симеона та Анастасії. Народився у 1724 р. Здобув теологічну освіту в Перемишлі. Вступив 16.05.1752 р. до чернецтва в Почаєві. Після року випробувань у новіціаті 16.05.1753 р. склав чернечі обіти професа. Отримав ієрейські свячення у Дермані із рук Холмського владыки Феліціана Володковича. Відправлений до Львівської ставропігійної церкви, де був проповідником. З вересня 1754 р. – проповідник у Жовкві, а з лютого 1755 р. – проповідник у Любліні, лютого 1756 р. – вікарій та проповідник у Жовкві, березня 1756 р. – місіонер у Замості. 12.08.1763 р. – ігумен у Тереховлі. 05.08.1764 р. – ігумен та префект місіонерів у Замості. Жовтень 1770 р. – ігумен у Лішні. Липень 1772 – 1774 рр. – ігумен та префект у Пугінках. Травень 1774 р. – вікарій, проповідник та сповідник монастиря у Битені. 1775 – 1776 рр. – сповідник монастиря у Білорівці. Жовтень 1776 р. – сповідник у Почаєві. Із вересня 1777 р. до 1779 р. – вікарій та проповідник у латинській церкві в Тартакові, що належала до Кристинопільського монастиря. Із червня 1780 р. – ігумен Зимненського монастиря. На Тороканській капітулі (1780 р.) обраний архимандритом Жовківської архимандрії. Із березня 1781 р. вікарій та проповідник церкви у Тартакові. Помер у 1804 р. (*Стецик Ю. Василіанське чернецтво Перемишльської єпархії (друга половина XVIII ст.): словник біограм. – Жовква : Місіонер, 2015. – С.222*).
 16. Ваврик М. (ЧСВВ). Нарис розвитку і стану Василіанського Чину XVII–XX ст. Топографічно-статистична розвідка / Михайло Ваврик // Записки Чину Св.Василія Великого. Серія II. Секція I. Праці. Т.10. – Рим : В-во отців-василіян, 1979. – 180 с.; Коссак М. (ЧСВВ) Монастирі Галичини (передрук праці 1867 р.) / Михайло Коссак // Лавра. – 1999. – №7. – С. 39–55.; Крип'якевич І. Середньовічні монастирі в Галичині. Спроба каталогу, (передрук праці 1930 р.) / Іван Крип'якевич // Лавра. – № 5. – 1999. – С. 45–64.
 17. ЦДІАЛ України, ф.201, оп.4, спр.613, арк. 299–02.
 18. Монастирі Городенки і Городенківщини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://history.iv-fr.net/article.php?id=591>.

Установлена личность основателя и время основания монастыря. Прослежено эволюцию юридически-правового статуса обители. Выяснено за отдельно взятые годы личный состав насельников монастыря и реконструировано их биографические сведения. Проанализирован информационный потенциал инвентарного описания от 28.05.1764 г. Приведены детальные описания места расположения обители, застройки монастырского двора, поместья, внутреннего и внешнего убранства храма, жилища монахов. Определены основные финансовые источники пополнения монастырской казны. Очерчены тематический репертуар монастырской библиотеки.

Ключевые слова: *фундация, инвентарное описание, резиденция, провинция, приход.*

The personality of the founder and time of foundation of the monastery were installed. The evolution of the legal status of the monastery was traced. The personnel of the inhabitants of the monastery for individual years was clarified and their biographical information was reconstructed. The information potential of the inventory descriptions from 28.05.1764 year was analyzed. The detail description of the location of the monastery buildings cloister, estates, internal and external decoration of the temple, the home of monks were filed. The main financial sources of the monastery's treasury were defined. The thematic repertoire of the monastery library was outlined.

Keywords: *foundation, inventory description, residence, province, parish.*